

Nederlandse onderzeeër **K-XVII** in 1941 opgeblazen door Britse geheime dienst?

Op 28 november 1941, om vijf minuten na twaalf uur 's middags, nadert de Nederlandse onderzeeër **K-XVII**, onder bevel van luitenant-ter-zee **Besançon**, een positie in de Stille Oceaan, op 43.30 NB en 155.20 OL, ongeveer 280 mijl ten noordoosten van de Japanse **Takan-baai**.

Daar ontdekt men een vloot van Japanse oorlogsschepen, die een zigzagkoers volgt. **Besançon** constateert terecht dat deze koers in rechte lijn 88 graden bedraagt en de oorlogsvloot zal voeren naar **Hawaii** en **Pearl Harbor**, achthonderd zeemijl verderop.

In de avond van **7 december 1941** is de **K-XVII** met man en muis in de Stille Oceaan vergaan ten gevolge van sabotage door de Britse geheime dienst. De enige zonde die de Nederlanders hadden begaan, was hun ontdekking dat de Japanse vloot onderweg was naar Pearl Harbor.

Dit nieuws moest doelbewust achtergehouden worden, om er zeker van te zijn dat de Amerikanen bij de wereldoorlog betrokken werden. Men achtte het van essentieel belang dat de Nederlanders dit geheim meenamen in hun zeemansgraf.

Aldus sir **Christopher Creighton**, een ex-officier van de Britse geheime dienst (sectie M), die volgens zijn eigen zeggen de **K-XVII** persoonlijk heeft opgeblazen op gezamenlijk bevel van Churchill en Roosevelt en met noodzakelijke, moeizaam verkregen toestemming van koningin Wilhelmina. Nadat de **K-XVII** was vernietigd, heeft Creighton de Koningin persoonlijk verslag uitgebracht.

Creighton's verhaal:

Ik realiseer mij dat u dit verhaal niet zult willen geloven. Het enige dat ik u kan zeggen, is dat ik mijn best heb gedaan de waarheid te vertellen over een operatie dat meer dan vijftig jaar geleden heeft plaatsgevonden en waarvan - zoals gebruikelijk in dit soort zaken - slechts weinig documenten bewaard zijn gebleven. Ik moet eraan toevoegen dat mijn fantasie bijzonder gebrekkig is. Ik had het verhaal met geen mogelijkheid kunnen verzinnen en zou niet weten hoe ik aan de gedetailleerde technische gegevens had moeten komen. Integendeel, ik moest op mijn eigen herinneringen vertrouwen en op de officiële rapporten van mij en mijn collega's, die onmiddellijk na de gebeurtenissen werden geschreven. Tijdens en na de Tweede Wereldoorlog vereiste mijn werk als geheim agent (MI5) de hoogste mate van vertrouwelijkheid, en ofschoon sir **Winston Churchill** en **Lord Mountbatten** mij zwart op wit toestemming hebben gegeven mijn verhaal te vertellen, heb ik hun moeten beloven daarmee te wachten tot na hun overlijden.

Desondanks heb ik bepaalde incidenten niet aan het papier kunnen toevertrouwen, deels in het belang van mensen die worden genoemd, deels om tegemoet te komen aan de wensen van een aantal belangrijke Europese politici.

Nogmaals, dit is mijn persoonlijk verhaal; u mag het geloven of niet. Want net als Aristoteles ben ik slechts in de waarheid geïnteresseerd en niet in wat mensen geloven.

Het besluit om de Nederlandse onderzeeër **K-XVII** te vernietigen, werd om de volgende redenen genomen. Op **28 november 1941**, toen **luitenant-ter-zee Besançon** de Japanse vloot in zicht kreeg, die zich kennelijk in de richting van Pearl Harbor begaf, seinde hij onmiddellijk een gecodeerd bericht naar het Britse marineopperbevel in het Verre Oosten. Daaronder opereerden de Nederlanders. De boodschap werd onderschept door de afdeling cryptologie van de **sectie M** in Singapore. Binnen enkele uren arriveerden kopieën van het bericht in Washington, uitsluitend bestemd voor generaal **Donovan** persoonlijk, en in Londen, bij majoor **Desmond Morton**. Beiden lichtten hun respectieve chefs in, **Roosevelt** en **Churchill**. Deze vier personen wisten al dat Japan van plan was Pearl Harbor aan te vallen en hadden gebeden dat er niets tussen zou komen.

In die tijd nam tachtig procent van de Amerikaanse bevolking een bijzonder isolationistisch standpunt in en was ze sterk gekant tegen een oorlog met Japan of Duitsland.

Mocht Roosevelt Japan de oorlog verklaren zonder dat er Amerikaanse doelen waren aangevallen, dan was de kans groot dat hij zou moeten aftreden. Omgekeerd, wanneer Amerika zich afzijdig zou houden - zo concludeerden Morton en Donovan - zouden de Japanners vrij spel hebben en ongehinderd India, Australië, Nieuw-Zeeland en tal van andere landen in de Stille en Indische Oceaan kunnen bezetten. Het zou waarschijnlijk onmogelijk zijn om die landen in een later stadium te bevrijden. Bovendien hadden de Britten en hun bondgenoten de hulp van Amerika hard nodig in hun strijd tegen Duitsland. Wanneer de Japanners Pearl Harbor aanvielen, was het zeker dat Amerika zich in de oorlog zou mengen.

Maar wanneer de Britse en Amerikaanse leiders van de komende aanval op de hoogte waren, waarom waren de Amerikaanse strijdkrachten in Pearl Harbor dan niet in paraatheid gebracht? En waarom kregen de Amerikaanse oorlogsschepen niet het bevel uit te varen? Op zee waren zij toch veel veiliger en konden zij terugvechten? Volgens deskundigen had de marinebasis toch met succes verdedigd kunnen worden?

Het antwoord op de vraag waarom er dan niets gebeurde, is eenvoudig. Op Hawaii bevonden zich duizenden Japanse emigranten. De meesten stelden zich bijzonder loyaal op ten opzichte van hun nieuwe vaderland, maar sommigen hadden voor Japan gespioneerd. Bovendien bruiste het Japanse consulaat-generaal van de activiteiten. Wanneer de basis in paraatheid was gebracht, zou het Japanse opperbevel dit binnen een paar uur hebben geweten. De aanval zou zijn afgelast door keizer Hirohito, die erop stond dat het een complete verrassing zou zijn. Roosevelt zou geen aanleiding hebben gehad om Amerika bij de oorlog te betrekken, en dat zou rampzalig zijn voor de Geallieerden.

Wat dit alles te maken had met de K-XVII, zal duidelijk zijn. Wanneer bekend was geworden dat Roosevelt en Churchill van de aanval op Pearl Harbor afwisten en niets hadden gedaan om die te voorkomen, zou niet alleen hun carrière ten einde zijn geweest, maar zou waarschijnlijk ook de hele alliantie uiteen zijn gevallen. Dan hadden de Japanners vrij spel en konden zij de halve wereld veroveren en plunderen.

Zodra het bericht van de onderzeeër was ontvangen, werd de hele affaire omgeven met een muur van absolute geheimhouding. De K-XVII kreeg opdracht terug te keren naar de basis in Singapore om brandstof te bunkeren. De onderzeeër mocht niet de haven ingaan en in zijn verdere berichtgeving in geen geval toespelingen maken op de Japanse vloot.

Onder de naam van luitenant-ter-zee **Paul Hammond**, een van mijn schuilnamen, die op de naam- en ranglijst van Britse marine-officieren voorkwam, reisde ik [Creighton] met een **Berwick-vliegboot** met speciale extra brandstoftanks via Nova Scotia, San Francisco en het eiland Wake naar de Noordelijke Marianen, waar ik mij de volgens afspraak op **6 december 1941** aan boord van de K-XVII begaf.

In dat stadium van de oorlog opereerden de Nederlandse onderzeeërs in het Verre Oosten onder het Britse marineopperbevel, en ik was in het bezit van volmachten van het hoofd onderzeebootdienst, admiraal sir **Max Horton**, de opperbevelhebber van de vrije Nederlandse marine in Londen en van koningin Wilhelmina, die destijds resideerde in **Reading Berkshire**. Deze volmachten gaven mij de autoriteit om luitenant-ter-zee Besançon operationele opdrachten te geven in naam van de Britse admiraliteit, hoewel niemand van hen enig idee had waarvoor ik deze autoriteit wilde gebruiken. Dat gold ook voor luitenant-ter-zee Besançon.

Bij een van de kleine Marianen, net ten zuiden van Pagan en ongeveer achthonderd zeemijl ten zuiden van Japan, werden er **kratten uit de Berwick-vliegboot** overgeladen in de onderzeeër. De bemanning kreeg te horen dat er kerstcadeautjes van hun collega's in Engeland in zaten. De meeste kratten bevatten inderdaad jenever, whisky, bier, champagne en andere kerstmisspullen. Maar in één krat zat cyanidegas en in twee andere kratten explosieven en ontstekingsmechanismen met tijdschakelaars.

Ik wachtte op een gecodeerd radiosignaal. Mocht de Japanse vloot haar aanval op Pearl Harbor afbreken, dan zou mijn operatie voorlopig overbodig zijn en afgelast worden.

De volgende dag, op zondag **7 december 1941**, kreeg ik bevel om de operatie voort te zetten. De Japanners hadden Pearl Harbor aangevallen.

Die avond verliet ik de **K-XVII** en ging ik terug naar de Berwick. Een half uur later kwam het dodelijke cyanidegas vrij en was te zien hoe de bemanning trachtte uit de onderzeeër te ontsnappen. Even later explodeerde het vaartuig en zonk. Ik stelde vast dat er geen overlevenden waren.

Christopher Creighton
Londen, augustus 1996

Opmerking

Volgens het Nederlands Instituut voor Maritieme Historie lag de K-XVII op **28 november 1941** in Soerabaja en waren er tot **21 december 1941** nog radiocontacten met de K-XVII en andere boten van de toenmalige vloot in het Vere Oosten. Geconfronteerd met deze feiten heeft Creighton nog eens duidelijk gemaakt hoe de Britse geheime dienst te werk ging.

Creighton:

Bij de val van Singapore zijn veel documenten verloren geraakt. Alles wat gered werd - logboeken en andere stukken van onderzeeboten en oorlogsschepen - werd naar Engeland gebracht. De overgebleven documenten van de K-XVII werden in het **grootste geheim** verzameld in het **huis van koningin Wilhelmina in Reading**, onder beheer van de chef-staf van de Nederlandse Marine en van de geheime dienst van de Britse Marine, in de persoon van commander **Flemming**.

De dossiers werden herschreven, samen met die van andere schepen en onderzeeboten om aan te tonen dat de K-XVII nooit slachtoffer van een aanslag kon zijn geweest.

Mag ik er nogmaals op wijzen dat daar in Reading alleen **Flemming** en **koningin Wilhelmina** het echte verhaal kenden - de anderen werd verteld dat de K-XVII betrokken was geweest bij een geheime missie waar nu eenmaal een dekmantel voor nodig was. Er zijn nogal wat dekmantels geconstrueerd om deze verschrikkelijke misdaad aan het oog te onttrekken. Een van de gemakkelijkste ervan was het uitzenden van radiosignalen zogenaamd afkomstig van de K-XVII, maar in werkelijkheid van een fake radiostation.

In de oorlogvoering van de marine werden dergelijke trucs regelmatig toegepast.

Waar we hiermee te maken hebben zijn mensen, historici, zowel in Londen als in Den Haag, die er in 1941 niet bij waren en die het moeilijk te accepteren vinden dat hun gegevens niet kloppen. Ik was erbij, ik weet wat er gebeurd is. De K-XVII werd door mij opgeblazen op **gezamenlijk bevel van Churchill en Roosevelt** en met noodzakelijke, moeizaam verkregen **toestemming** van koningin **Wilhelmina**. Op haar verzoek heb ik persoonlijk aan de koningin in Reading verslag uitgebracht.

„Als dit waar is dan zijn ze gewoon vermoord”

De raadselachtige ondergang van de onderzeeër K XVII op 26 december '41

DRACHTEN - „Hr MS K XVII was op vrijdag 26 december 1941 vijf dagen over tijd en werd als verloren beschouwd. De boot patrouilleerde in de Zuid-Chinese Zee”. Deze opmerkelijk sobere vermelding van hoe het de Nederlandse onderzeeër K XVII in de Tweede Wereldoorlog is vergaan staat op bladzijde 28 van het gedenkboek „Veertig Jaren Onderzee Dienst”. Het boek vertelt de geschiedenis van de Nederlandse onderzeevloot, zoals die zich in de eerste veertig jaar (1906-1946) van het bestaan van de vloot had voltrokken.

De heer C. A. (Jos) Broeders van de Fabriekslaan in Drachten heeft een exemplaar van het boek in zijn bezit. Hij heeft het dezer dagen meer dan eens ter hand genomen. Het was hem daarbij droef te moede want op de lijst van mannen, die met de K XVII ten onder gingen, staat ook de naam P. C. A. Broeders, zijn broer, die stoker-ollieman was op deze onderzeeboot.

De familie Broeders werd nog weer eens bij de tragische feiten bepaald door een tv-uitzending van de Tros, waarin een zich Christopher Creighton noemende Engelsman onthulde, dat hij de man was die de K XVII door middel van een sabotage daad tot zinken bracht. Hij zou dat gedaan hebben in opdracht van de toenmalige Engelse regeringsleider Winston Churchill. Ook koningin Wilhelmina, die de Nederlandse regering in ballingschap in Londen leidde, zou volgens de heer Broeders op de hoogte zijn geweest van de opdracht de K XVII in de golven van de Zuid-Chinese Zee te laten verdwijnen.

Pearl Harbour

Jos Broeders vertelt het verhaal zoals hem dat via de televisie ter ore kwam. Dat verhaal luidde dat de K XVII terecht kwam in de Japanse vloot die op weg was naar Pearl Harbour op de Hawaï Eilanden, die tot de Verenigde Staten behoren en waar het zwaartepunt van de Amerikaanse vloot was gestationeerd. Een aanval op Pearl Harbour, zo zou de redenering van Churchill geweest zijn, zou de VS direct op voet van oorlog brengen met Japan en daar was het om begonnen. Vandaar dat de K XVII van de aardbodem moest verdwijnen, voordat de Amerikaanse inlichtingendienst lucht kreeg van de waarnemingen van de Nederlandse onderzeeër.

Een onwaarschijnlijk verhaal: Hoe dat ook zij, de krijgskunde biedt voorbeelden te over van „kleine menselijke belangen”, die aan het „grote strategische doel” worden opgeofferd. Wat de K XVII overkwam zou daar een duidelijk voorbeeld van kunnen zijn.

Jos Broeders: „Zoiets gaat je direct aan, omdat je broer er bij betrokken was. Wij waren geschokt, toen we het verhaal hoorden. Wat is er toch een rotzooi. Mijn broer werd als vermist opge-

geven. Hij is samen met de 35 andere opvarenden op 30 mei 1951 postuum onderscheiden. Mijn moeder vooral heeft ontzettend onder dit verlies geleden en ze heeft nooit willen geloven, dat haar zoon niet terug zou komen”. Hij laat de medaille en de oorkonde zien, die op bovengenoemde datum aan zijn ouders werd uitgereikt. De tekst van de oorkonde luidt: „Ter nagedachtenis aan P. C. A. Broeders, stoker-ollieman bij de Koninklijke Marine, die zijn leven gaf voor koningin en vaderland in de WO 1940-1945. Hij stierf voor het behoud van onze veiligheid. De minister van marine...”

P. C. A. Broeders was vrijwillig bij de marine gegaan. „Hij was er nog maar een paar jaar bij, maar hij had zich geweldig opgewerkt. Ik herinner me dat zijn brieven naar huis altijd erg enthousiast waren, zeker als hij weer promotie had gemaakt. Hij was op en top een marineman. Hij moet 21 of 22 jaar geweest zijn...” zegt Jos Broeders.

„Onaanvaardbaar”

Dat zijn de droeve feiten, maar wat gaat daarachter schuil? Voor Jos Broeders komt het hier op neer: „Als dit inderdaad de feiten zijn dan is hij, met de andere bemanningsleden van de K XVII, vermoord, dan zijn ze opgeofferd. Dat is onaanvaardbaar. Wij vinden dit ongelooflijk, maar we vragen ons wel af of deze ellende na zoveel jaar nog weer eens opgerakeld moest worden”. Nu dat wel gebeurd is wil hij zekerheid en hij overweegt ook vragen te laten stellen in de Tweede Kamer, daarbij hopen op bijval van de nabestaanden van de andere slachtoffers van de K XVII.

De bemanning van de als „verloren” beschouwde onderzeeër bestond uit: vier luitenanten ter zee, te weten H. C. Besançon, G. R. Kruys, A. Feenstra, E. Huygens, de OMSDR H. T. A. M. Schoenmakers, de monteurs J. Prinsen, W. Broer en C. J. Blom, de machinisten J. J. Kesteloo, C. P. Koorn, D. J. Coone, J. Th.

J. Mambo, Soewitoadi, de stokers-ollieman P. C. A. Broeders, J. van der Vlies, C. J. Lopez, Ala, Saldi, de bootsman W. M. K. F. Meurer, de kwartiermeester L. C. van der Maas, de matrozen J. J. Lisman, J. H. Otten, G. v.d. Dussen, Slamet,

Daloegoe, C. M. Genet, J. W. M. Ribberink, Soekarta, de kok Sairin, de konstabel M. Sohilait, de torpedomakers A. J. Alderding, J. de Kramer, A. A. C. Groendijk, A. A. Timp, de telegrafist C. H. A. Drevens en de seinersmaat J. Groenwold.

Documenten?

De heer Broeders (57) hoopt, dat nabestaanden van de hier vermeldde slachtoffers zich zullen melden. „Als het gaan is zoals het verhaal luidt dan moeten daar toch documenten van bestaan”, overweegt hij. In elk geval hoopt hij op veel reacties om daarna gezamenlijk tot actie te kunnen overgaan, teneinde duidelijkheid te verkrijgen omtrent het lot van de K XVII en wat zich voorafgaande aan de ondergang van deze onderzeeër op hoog niveau achter de schermen heeft afgespeeld, althans zou kunnen hebben afgespeeld. Hij voelt zichzelf niet in staat dit karwei voor zijn rekening te nemen. Daarom geeft hij als contactadres dat van zijn zuster in Epe, te weten A. Gosschalk-Broeders, Kamperweg 26, telefoon 05780-12518.

PIETERS C. A. BROEDERS

JOS BROEDERS

1982: Start of the search for K-XVII

Because of the first rumors the commander Besançon's son started a search for the K-XVII. On **26th of April 1982** he left for the South China Sea and on **May 2nd** the team of the **Hatcher** diving company dived several miles off the island of Tioman, Hatcher had discovered the submarine **4 years** earlier. Because the submarine had sunk deep into the mud it was impossible to read the boats name. But a number was found on the bronze steeringweel, with this number the historical section of the Royal Netherlands Navy could identify the sub as the K-XVII. Some Dutch words and equipment was also found on the wreck. Unfortunately the diving team could not find out why the submarine sunk. The real location was **several thousands of miles away** from the position from were the Dutch sub spotted the Japanese fleet (according to Creighton) were Creighton sunk the Dutch sub.

1991: Son of Besançon meets Japanese Naval Officer N. Kitazawa

The officer told him about the book 'The Day Imperial General Headquarters trembled for fear' (1968). In this book is written that the Japanese laid a line of mines less than a kilometer east of K-XVII's wreck. Originally the line off mines was planned 30 kilometers up North. The Japanese minelayer changed plans because she was disturbed by a Dutch flying boat.

1996: Interview with Creighton

Creighton says the Dutch sub found near Tioman is a fake. A sistership (nominated for brake up) was dressed up like the K-XVII, they even altered the number on the steeringwheel (number was used to identify the wreck!). The boat was maneuvered to the minefield near Tioman, so the secret service must have known the location (that was changed at the last moment because the Japanese minelayer was disturbed by a Dutch plane) of the Japanese minefield without informing the Navy! Mines had to be moved or dismantled. Once in the minefield the boat was scuttled, using explosives in such a way that it would appear she was struck by a mine.

Leidsch Dagblad, 6 september 1996

Op 28 november had de commandant van de K-XVII, Besançon, ontdekt dat de Japanse vloot koers zette naar Pearl Harbor. Hij meldde dit aan de opperbevelhebber van de Britse marine. Dat was het doodvonnis voor de bemanning. Besançon was getuige geweest van de doortrapte geallieerde plannen. De K-XVII werd tot zinken gebracht door Creighton. De springstof was in de vorm van kerstgeschenken van koningin Wilhelmina aan de bemanning aan boord gebracht.

„Ongeloofwaardig”? „Ik kan me voorstellen dat u dat vindt”, aldus de schrijver, die zich beroept op tot dusver geheime documenten en verklaringen van (politieke) prominenten die van de acties wisten.

LONDEN (AP) – De Britse premier tijdens de Tweede Wereldoorlog, Winston Churchill, was op de hoogte van de Japanse plannen voor de aanval op de Amerikaanse marinehaven Pearl Harbour op 7 december 1941, maar heeft dit waarschijnlijk verzwegen om te zorgen dat de VS bij de oorlog betrokken zouden raken.

Dit is een van de conclusies van het boek 'Codebreaker Extraordinary', geschreven door de Australiër Eric Nave en de Brit James Rushbridge. Publicatie van het boek is in Groot-Brittannië afgelast, nadat het regeringsorgaan dat toezicht houdt op onthullingen over de nationale veiligheid in de media had gewaarschuwd tegen de publicatie.

Het dagblad The Independent, dat zegt een exemplaar van het boek te hebben verkregen, plaatste gisteren uittreksels uit het boek. Als reactie op de mening dat het boek schadelijk zou zijn voor de nationale veilig-

'Churchill wist van plan aanval op Pearl Harbour'

heid, reageerde Rushbridge met: "Dat is de formulering die altijd wordt gebruikt als er iets opduikt wat genant is".

De Britse geheime dienst was van de Japanse plannen op de hoogte, omdat de nu 90-jarige Nave, die destijds werkte op het Britse opleidingsinstituut voor het kraken van geheime codes, erin slaagde de code van de Japanse marine te ontcijferen. Nave werd later hoofd van de Australische binnenlandse inlichtingendienst. Rushbridge is een voormalig officier van de Britse buitenlandse inlichtingendienst MI-6.

De schrijvers zeggen dat de motieven van de Britten en Amerika-

nen om over de Japanse aanval te zwijgen, niet met zekerheid zijn te achterhalen, voordat een groot aantal nu nog geheime documenten wordt vrijgegeven. Rushbridge schrijft dat de andere mogelijkheid is dat Churchill de toenmalige Amerikaanse president Franklin Roosevelt wel op de hoogte heeft gesteld, maar dat deze vervolgens heeft gezwegen om een voorwendsel te hebben om aan de oorlog mee te gaan doen.

De Britse geheime dienst was er achter gekomen dat op 26 november een Japans vlootonderdeel was vertrokken van de Kurilen-Eilan-

den, en acht dagen later in volle zee had bijgetankt. De vloot bestond uit zes vliegdekschepen, twee slagschepen, twee zware kruisers, een lichte kruiser en negen torpedobootjagers. Op grond van deze informatie hadden de Britten berekend dat de Japanners op 7 december voor de kust van Hawaii zouden liggen. Een andere mogelijkheid zou zijn geweest dat de Japanners een aanval zouden doen op de Filipijnen, destijds een Amerikaanse kolonie.

Nave schrijft dat hij niet kon begripen hoe de Amerikanen zo verrast konden zijn door de Japanse aanval, terwijl de Britten over een dergelijke schat aan informatie over de Japanse vlootbewegingen beschikten.

"Een ding is zeker", aldus Rushbridge, "als de Britten al hun kennis over de Japanse codes met de Amerikanen hadden gedeeld, zou de Japanse aanval op Pearl Harbour nooit hebben plaatsgevonden".

Gedeelte van een telegram van president Roosevelt's stafchef generaal Marshall aan alle Amerikaanse legeronderdelen in de Pacific d.d. 27 november 1941. Dus de dag voordat de K-XVII de Japanse vloot richting Hawaii ontdekte en 10 dagen voor de Japanse aanval op Pearl Harbor.

HEADQUARTERS HAWAIIAN DEPARTMENT FORT SHAFTER, T. H.

MEMORANDUM FOR DEPARTMENT ADJUTANT GENERAL:

Request that the following *SECRET
*CONFIDENTIAL
*XXXXXXXXXX official radiogram be sent. This message does NOT cover subject matter previously sent in a message, either in the clear or having a different security classification.

This message is *Priority.
*XXXXXXXXXX
*XXXXXXXXXX

*Strike out words not applicable.

Signature and Title

Sent as Radiogram No.	Message Center No.	Time Filed	Check	Code Clerk
FI WAR PRTY WASH DC 611 PM NOV 27 1941 CG HAWN DEPT FT SHAFTER TH				Approved for Transmission: Adjutant General

IF HOSTILITIES CANNOT COMMA REPEAT CANNOT COMMA BE

AVOIDED THE UNITED STATES DESIRES THAT JAPAN COMMIT THE FIRST OVERT ACT STOP

MARSHALL

O.M. Cutler
O M CUTLER
LT COL INFANTRY

1162/27

<http://gerard45.bloggertje.nl/note/14228/nederlandse-onderzeeër-kxvii-in-1941-opgeblazen.html>

Zie ook Wikipedia en andere plaatsen op Internet.